

Els sindicats

Àngel Serradell

haver de lluitar fermament per aconseguir la nostra transició sindical paral·lela a la política.

En aquest terreny, sindicalistes d'avantguarda en aquells anys, com: Coromines, Caballero, Agúndez, Ataz, Segura, Pasqual, Suñer, Mera, Navarro, Ferran, Lorente, Serafi, el mateix que escriu i d'altres, van jugar un paper dirigent i actiu en les distintes opcions sindicals que en aquells moments configuraven el mapa sindical a Girona; opcions minoritàries, la majoria i opcions majoritàries, la minoria, van entendre, la majoria de les vegades, que per sobre dels interessos partidistes existien els interessos de classe i nacionals, i això feia possible les accions unitàries en el terreny de la lluita laboral i social i així ho demostra la positiva col·laboració de les nostres comar-

Uns bons companys periodistes i historiadors, i també (molt importants) amics de les nostres terres han insistit perquè una senzilla persona com jo aportés quelcom per tal de rememorar els anys històrics de la nostra transició, de la dictadura franquista a la recuperació de les llibertats democràtiques, i cosa molt important l'autonomia del nostre poble i la total recuperació dels nostres drets nacionals. Transició que es podia produir en dues perspectives: la d'una simple reforma i la d'una ruptura democràtica; havent-se decidit per la primera i per motius que no plantejarem aquí, i avui, per no ser aquest l'objectiu.

Transició que va arribar després de llargs anys de lluita popular i que cada u la pot emmarcar en la

durada d'anys que cregui més convenient, però jo m'inclinaria pel període de poc abans de la mort del dictador fins a la primera victòria del PSOE en eleccions democràtiques, i això perquè penso que van ser els anys clau per a l'enderrocament de la dictadura fins a garantir la transició.

Nosaltres, sindicalistes, vam

Manifestació encapçalada per líders sindicals a la plaça de l'Hospital de Girona.

1978-1984
LA TRANSICIÓ DEMOCRÀTICA A GIRONA

QUIM CURBET

Un primer de maig sota la pluja a la plaça de Pompeu Fabra de Girona.

S. MARTI

Els vaguistes de la construcció a la Gran Via, entre la Casa Sindical i el Govern Civil.

ques a l'èxit de la transició a través de nombroses accions al llarg d'aquests anys, accions que la majoria de les vegades es movien al voltant de les reivindicacions laborals en el marc de la negociació col·lectiva i de les accions de solidaritat provocades per l'acció repressiva de la patronal i del poder polític. Accions concretades en manifestacions contra

l'atur, per la defensa de convenis sectorials, manifestacions reivindicatives en diades com el Primer de Maig, accions concretes a nombroses empreses, vagues a sectors de producció a Figueres, Banyoles, Olot, Ripoll (Tèxtil), Palafrugell, Blanes, Sant Feliu de Guíxols. Capítol a part mereixen les accions de

SAFA a Blanes, TORRAS i Químics a Girona, la construcció en dues vagues generals amb participacions properes al 100%, i moltes d'altres a nivell d'empresa, la vaga general de Paper i Arts Gràfiques amb el 90% de la participació i els 35.000 treballadors en vaga com a aportació a la general, a nivell d'Estat, del 12 de novembre de 1976.

Els rams més importants en aquest període important en la lluita, d'una banda, per la defensa dels interessos laborals i avantatges socials dels treballadors, i de l'altra, en la col·laboració general del país en la lluita per la recuperació de la democràcia i el restabliment dels drets nacionals

de Catalunya, foren, al meu entendre, la Construcció, amb el Paper i Arts Gràfiques a Girona, l'Alimentació i la Pell a Banyoles, el Tèxtil i la Construcció a Blanes, el Tèxtil a Ripoll, el Suro a Palafrugell i l'Hospitaleria a zones importants de la nostra Costa Brava com ara Lloret, Sant Feliu de Guíxols i Blanes.

Malauradament, no sempre els Sindicats actuaven unitàriament com a conseqüència d'interessos partidistes: doncs van haver-hi moltes accions dutes a terme per una sola de les distintes opcions sindicals existents en aquells moments, i això era motiu d'èxits molt relatius, i de vegades, no poques, motiu de fracassos, per aconseguir objectius importants.

Amb les manifestacions de l'Onze de Setembre per l'Estatut d'Autonomia també els sindicats hi juguen un paper important en el terreny de l'organització i de la participació activa.

Segons el caràcter d'aquestes lluites existeixen notables diferències de participació com a conse-

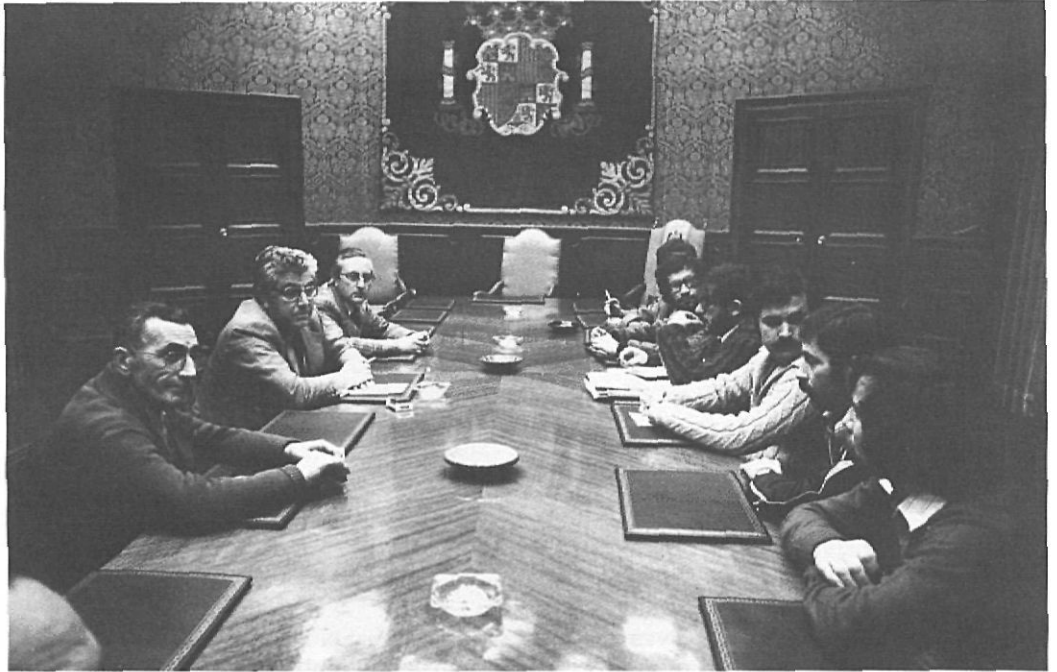
qüència de la feblesa orgànica de les organitzacions sindicals, puix que tot allò de positiu que tenien en el poder de convocatòria, ho patien en feblesa orgànica per manca d'elements físics experts en l'organització i direcció del sindicalisme a les nostres contrades.

L'estreta col·laboració en la lluita política pel canvi faria possible la construcció de sindicats forts i situar-los en condicions òptimes per tal de jugar el paper que els correspon, cosa que s'aconseguí fins pels volts del 1980, any en què es produeix una important davallada d'afiliació en els sindicats majoritaris, davallada com a conseqüència d'haver acceptat els pactes de la Moncloa, en la seva negociació del *Pacte a 4 bandes* i del *Acuerdo Marco*. L'autorenúncia i els sacrificis que van exigir aquests Pactes no havien comportat una millora de la situació dels treballadors, ja que només s'havien complert els aspectes més negatius (com la congelació de salaris) i van tenir l'efecte de generar la desconfiança dels obrers vers els sindicats. Davallada que persisteix l'any 1982, malgrat la victòria del PSOE a les eleccions generals d'aquest mateix any.

Serveixi aquesta petita aportació per memoritzar un xic els anys *clau de la transició política* al nostre país; petita aportació que amb seguretat he estat omissiu amb alguns importants companys que mereixen la seva menció, així com amb algun aconteixement digne del període de la transició. Us prego que em perdoneu! ✧

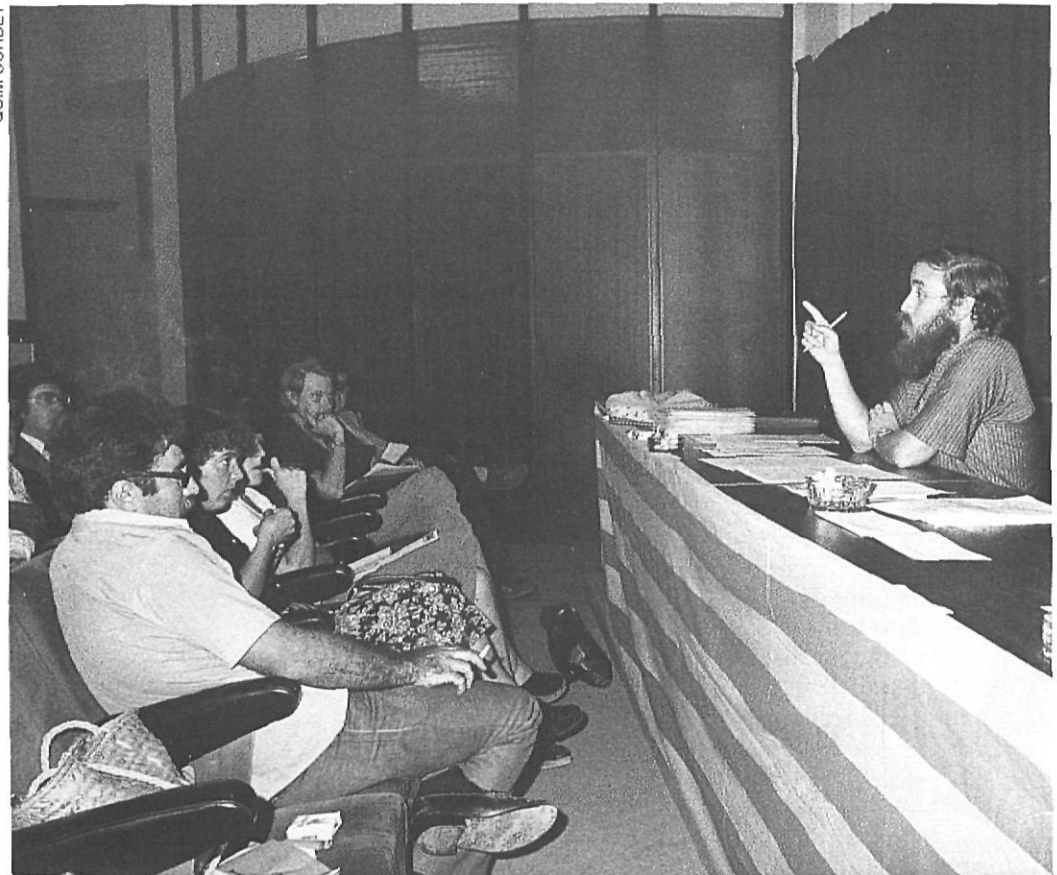
1978-1982
LA TRANSICIÓ DEMOCRÀTICA A GIRONA

JORDI MESTRE

Una comissió d'Escoles d'Adults en Lluita reivindicant un augment del cupo de mestres

QUIM CURBET

Just Casero, líder i víctima de la transició.

